

De groene praatjes van Shell zijn bullshitbruin

Carolina Trujillo

Tropen-Europa stond in brand, de volgende hittegolf kwam eraan en ik deed wat de gemiddelde stadswesterling doet: doomscrollen door nieuwsberichten en zich kapot ergeren. De klimaatcatastrofe die van Europa een wel heel letterlijke fakkel van de beschaving maakt, werd in de berichtgeving tot bosbrandnieuws gereduceerd. Klimaatverandering werd zelden benoemd, laat staan de oorzaken daarvan.

Wel kwamen steeds [toeristen](#) aan het woord, alsof klimaatslachtoffers lieden zijn die hun vakantie vergald zien, niet de bewoners van regio's die tot aan de regenwormen verkolen.

Beelden van de klimaatineenstorting wisselde het algoritme gedienstig voor me af met in xenofobie afglijdende Nederlandse gemeenten. In die berichten werden terreurburen bezorgde burgers genoemd. Verder naar beneden werd, alle biologische en meewerkende boeren ten spijt, de term 'boerenprotesten' nog steeds gebruikt voor rellende veehouders die niet willen meewerken aan natuurbeschermende stikstofmaatregelen.

Bosbranden, bezorgde burgers en boerenprotesten. Orwells Ministerie van Waarheid kan een puntje zuigen aan de Nederlandse nieuwsmedia.

Op het [liveblog](#) van de NOS over de klimaatbranden kwam het woord 'klimaat' na zes dagen bloggen vijf keer voor, uitsluitend wanneer de Spaanse premier werd geciteerd. Die haalde het in zijn hoofd het k-woord uit te spreken. Waarschijnlijk bevangen door de warmte. Hij gebruikte het in samenstellingen als 'klimaatnoodsituatie' en 'klimaatschuilplaatsen'.

Bij [Nieuwsuur](#) lieten ze twee deskundigen aan het woord over een hittegolf in de Noordzee. Daartussen monteerden ze een vakantieganger die de warmtepraat maar overdreven vond. Vakantie-ervaring en wetenschappelijk onderzoek kregen zo ongeveer dezelfde status.

Bij een bericht kwam een foto voorbij die bij mij herkenning opriep zoals wanneer je een vriend in de massa ziet: dat [gebouw op de foto](#) kende ik persoonlijk. Het bleek het in mijn buurt gelegen gebouw van de Shell. De initiële herkenningsblijdschap verdween. Het artikel ging over de groene praatjes van Shell die toch bullshitbruin bleken te zijn.

Het gefotografeerde gebouw, waar ik dagelijks langsfiets, wordt omgeven door een glooiend gazon waarmee Shell zich in al zijn buurtvriendelijkheid toont. Het fietspad dat erdoorheen meandert, wordt consciëntieus bijgehouden, in het gras worden bloemetjes gezaaid, er staan picknicktafels met laadpunten voor mobiele telefoons en er wordt vooral geen olie-afval in het nabijgelegen IJ gedumpt. [Amsterdam-Noord is geen Curaçao](#) en dat weten ze bij Shell ook.

Laatst dacht ik een kapotte ruit in de glazen pui te zien. Daar stond een plank tegenaan. Als ik dat hier wilde benoemen, moest ik zekerheid hebben, dus stapte ik op de fiets. Onderweg luisterde ik naar nieuwsberichten op Radio 1. Daar ging het ook over Shell. [In de studio](#) legde een hoogleraar belastingrecht uit hoe het kan dat Shell ondanks [woekerwinsten](#) nul euro belasting betaalt in Nederland. Het woord 'klimaat' kwam in dit item wel regelmatig voor, zij het in de samenstellingen 'vestigings-' en 'investeringsklimaat'.

Het nieuwsbericht daarna kwam toen ik het veldje van het Shellgebouw bereikte. In Frankrijk waren 162 mensen opgepakt voor brandstichting. „De premier zegt dat brandstichters worden opgespoord, gearresteerd en voor de rechter gebracht.”

„Hier! Hier!”, riep ik. Aan de Grasweg in Amsterdam-Noord kan de Franse premier een grote brandstichter vinden.

Er was inderdaad een ruit stuk. Of die opzettelijk was ingegooid, weet ik niet. Het kan ook zijn dat iemand tegen het raam is gefatbiket of iemand anders de vensterbank wat onstuimig heeft schoongemaakt. Wat ik wel weet, is dat als een bezorgde planeetbewoner de ruit zou hebben ingegooid als daad van verzet, hij voor nieuwsredacties nooit een bezorgde burger zou zijn, en zijn daad geen protest.